

LISA GRAFF s-a născut în 1974 și a crescut în California, Statele Unite, într-o zonă montană. A început să scrie de la opt ani, când mama ei i-a propus un leac pentru plictiseală. O oră mai târziu, avea deja scrisă și ilustrată o cărticică de cinci pagini, *The Strangest Flower*, pe care o mai păstrează și acum.

A continuat să scrie și când a crescut, preferatele ei fiind poveștile și piesele de teatru. obișnuia chiar să joace ocazional în melodrame împreună cu fratele său, în fața unui public format din familie și prieteni. Deși îi plăceau foarte mult matematica și științele și își dorea să devină medic, a ajuns în final scriitoare cu normă întreagă. Pașii care au condus-o spre această alegere au fost traducerea unui roman de-al ei pentru copii pe când studia în Italia și studiile din New York despre scriere creativă pentru copii.

Cărțile sale pentru copii (printre care, *The Great Treehouse War*, *Lost in the Sun*, *Umbrella Summer*, *Rewind*, *Far Away*, *Sophie Simon Solves Them All*) s-au bucurat de un succes răsunător în rândul micilor cititori. De asemenea, Lisa Graff este autoarea unor cărți pentru adolescenți, publicate sub pseudonimul Isla Neal.

La Editura Arthur a apărut *Aproape sigur*, o carte aflată în topul recomandărilor unor reviste ca *Publishers Weekly*, *Los Angeles Times* și *Herald Sun*, precum și al American Library Association.

LISA GRAFF

Un ghem de noduri

Traducere din engleză de Mircea Laslo

arthur

Cuprins

Prolog.....	7
Cincizeci și trei de ani mai târziu...	
<i>Tortul de piersici al Domnișoarei Mallory</i>	17
1. Cady.....	19
2. Proprietarul.....	26
3. Marigold.....	31
4. V.....	37
5. Zane.....	40
6. Domnișoara Mallory.....	43
7. Doamna Asher.....	47
<i>Tortul cu bezele și biscuiți al lui Will</i>	50
8. Will.....	53
9. Toby.....	57
O săptămână mai târziu...	
<i>Tortul misterios cu ciocolată al lui V</i>	65
10. Cady.....	67

11. V	74
12. Proprietarul	77
13. Marigold	82
14. Will	87
15. Proprietarul	89
16. Will	91
<i>Tortul galben (nu chiar perfect)</i>	
<i>cu glazură de ciocolată al lui Toby</i>	93
17. Toby	96
18. Proprietarul	102
19. Cady	104
20. Zane	106
21. Will	110
<i>Tortul cu limete al lui Marigold</i>	
22. Marigold	113
23. Will	117
24. Domnișoara Mallory	119
25. Doamna Asher	122
26. Zane	125
<i>Tortul cu unt de arahide al Proprietarului,</i>	
<i>cu glazură din unt de arahide</i>	127
27. Cady	129
28. Will	131
29. Proprietarul	134
30. Zane	135
31. Will	136
32. Proprietarul	138
<i>Tortul cu miere al doamnei Asher</i>	
	140

33. Doamna Asher	142
34. Toby	144
35. Marigold	147
36. V	157
37. Cady	160
38. Proprietarul	161
39. Will	163
40. Cady	166
41. Marigold	168
42. V	171
43. Doamna Asher	173
44. Zane	175
45. Cady	178
46. Marigold	181
47. Toby	184
<i>Tortul cu usturoi al lui Zane</i>	
	185
48. Zane	187
49. Domnișoara Mallory	195
50. Doamna Asher	198
51. Proprietarul	202
52. Marigold	203
53. V	206
54. Cady	208
55. Toby	210
56. Zane	213
57. Proprietarul	214
58. Cady	216
59. Will	218

LIBRIS

We know
books

O lună mai târziu

Epilog..... 221

Tortul cu ciocolată, migdale

și vișine al lui Cady 229

Citește și *Aproape sigur*, de Lisa Graff.

Dă pagina și citește un extras.

Prolog

Coadă la autobuzul 36 din Hattiesburg, Mississippi, era cea mai lungă din stație. Tot soiul de oameni se pregăteau să se îmbarce pentru lunga călătorie spre nord. Unii stăteau cocârjați, iar alții priveau pierduți în zare. Câțiva picoteau. Adunați din loc în loc de-a lungul cozii, câțiva își întindeau membrele, dornici să simtă o cât de mică adiere de răcoare. O femeie îi făcea vânt fiicei sale cu un ziar al cărui titlu principal, scris cu litere de-o șchioapă, anunța: OAMENII DE ȘTIINȚĂ CRED CĂ E POSIBIL CA PASĂREA JUPITER, ACUM DISPĂRUTĂ, SĂ FI FOST CEA MAI MARE FĂPTURĂ ZBURĂTOARE DE PE PĂMÂNT. Un copilăș molfăia un biscuit, împrăștiind firimituri lipicioase pe pieptul mamei lui. Nimeni nu părea în stare să scoată mai mult de un mormăit.

Aerul era înăbușitor.

În mijlocul călătorilor, se vedea un tânăr care cu exact o zi în urmă împlinise optsprezece ani și care ședea cu

băgare de seamă pe valiza sa de un albastru prăfos. Noul lui costum maro avea cute rigide; încă nu-i căpătase forma corpului. Bătea cu piciorul în pământ, chibzuind la ultimele momente de dinainte să-și ceară moștenirea care i se cuvenea. Soarta ce-i fusese hărăzită. Odată urcat în acel autobuz, tânărul avea să fie pe drumul lui.

Lângă el, o fetiță care tot pierdea la un joc de arșice de câteva minute bune, apucă dintr-odată toate cele șapte piese înainte ca mingea să sară, iar mâna îi șfichiui prin aer prea repede ca să poată fi urmărită.

— Hei! strigă rivalul fetei, un băiat cu cel puțin trei ani mai mare decât ea. Nu-i corect! Ai spus că nu ești bună la arșice!

Fetița zâmbi ștregărește.

— Nu sunt bună, spuse ea, aruncând piesele în aer într-un vârtej de arșice-minge-arșice și apoi prinzându-le pe toate cu îndemănare. Sunt Talentată.

Puse piesele în buzunar și își întinse mâna, în care băiatul, înciudat, lăsă să cadă un bănuș.

Tânărul privi cum fetița se grăbi de-a lungul cozii spre mama sa, care răsfoia o revistă. Când îi arătă cu mândrie bănușul, mama o certă — „Nu începe *iarăși*, Susan“. Însă doar țâțâi din buze în timp ce fetița aruncă bănușul în aer. Tânărul nu putu să nu zâmbească privind scena. „Un Talent nu aduce satisfacții decât dacă îl mânuiești cum se cuvine.“ Asta îi spusese mereu mama sa. Lui i se părea că această fetiță își mânuia talentul cu măiestrie.

— Frumoasă valiză ai acolo.

Tânărul privi în sus. Înaintea lui stătea un bărbat într-un costum cenușiu. Poate că avea patruzeci de ani, poate că era mai în vârstă, și era — de departe — bărbatul cel mai voinic din stația de autobuz, trupul lui enorm amenințând să întrecă până și stâlpii din cărămidă la categoria „cea mai solidă structură“.

— Mă scuzați? făcu tânărul.

— Valiza ta. E un model de top. Ultimul răcnet.

Fără să se gândească, tânărul apucă mai strâns mânerul valizei sale. Era o valiză foarte veche, dar solidă și bine întreținută, pătrătoasă și de statura unui copil mic, cu colțurile roase și trei mici adâncituri lângă încuietorea stângă. Pe capac era cusută marca, St. Anthony's, cu litere din fir argintiu.

Ascunsă în căptușeală se găsea o singură foaie de hârtie, care era, practic, moștenirea tânărului.

Tânărul își dresе glasul. „E doar un călător prietenos,“ își spuse, „care face conversație“.

— Mulțumesc, răspuse el. A fost a mamei mele.

Cuvintele îi ieșiseră de pe buze fără să vrea — „a fost“ — și spera ca bărbatul mai în vârstă să nu observe că folosise timpul trecut. Ultimul lucru despre care ar fi vrut să vorbească tânărul era mama sa. Dar bărbatul cel mătăhălos în costum cenușiu nu făcu decât să-i zâmbească pieziș. Era un zâmbet care sugera că știe mai multe despre lume decât lăsa să se înțeleagă.

Ca pentru a-i mulțumi că nu-l iscodise, tânărul îi întinse mâna.

— Mason Burgess, se prezentă el.

— Mă bucur să te cunosc, Mason, răspuse bărbatul mai în vârstă, aplecându-se ca să ajungă la mâna întinsă a lui Mason.

Avea un fel de a strânge mâna surprinzător de ferm.

— Te deranjează dacă așteptăm împreună?

Și, cu ușurința unui bărbat având un sfert din statura lui, își trânti pe jos geanta de piele roasă și se așeză turcește.

Nu spuse cum îl cheamă.

— Așadar, continuă el, ridicându-și pălăria ca să se șteargă pe frunte. Călătorești spre Nord, să-nțeleg?

— Spre Poughkeepsie, încuviință Mason.

— Deci spre New York, spuse bărbatul, dând din cap.

Nu părea surprins de informație.

— Bravo ție.

— Și dumneata? întrebă Mason, de dragul conversației.

— Eu sunt comis-voiajor, răspuse el, deși în mod sigur nu era răspunsul la întrebarea pusă de Mason. Vând tot felul de mărunțișuri. Nu-mi închipui că ai fi interesat de un nod, nu-i așa?

Își deschise partea dreaptă a hainei. Înăuntru, acolo unde majoritatea comis-voiajorilor ar fi avut atârinate ceasuri sau cine știe ce fleacuri, bătrânul avea prinse zeci și zeci de noduri. Erau noduri cu bucle, noduri cu creastă, noduri în formă de opt și zeci de altele despre care Mason nu știa cum se numesc.

Își îngustă ochii.

— Cu siguranță sunteți Talentat, îi spuse el bărbatului, cu amabilitate. Reușiți..., încercă să fie politicoș, să vindeți multe noduri, carevasăzică?

Bărbatul mai în vârstă lăsă haina să-i cadă la loc.

— O, Doamne, nu, spuse el și un mic hohot de râs îi ieși din gât. Nodurile astea sunt mai ales pentru distracție. E un Talent teribil de inutil, acela de a face un nod. Aș fi putut fi binecuvântat cu un Talent la finanțe sau medicină. Chiar și un Talent la crăpat bușteni mi-ar fi fost de ajutor. Dar nu, m-am trezit cu asta: să fac noduri.

— Ei bine, singurul nod pe care știu să-l fac e cel de la șireturile pantofilor, recunosc Mason.

Cumva, îi plăcea de bărbatul acela neobișnuit.

— Orice alt nod îmi pare o încâlcitură tare complicată.

Bărbatul în costum cenușiu cugetă o clipă.

— Păi, asta-i chestia cu nodurile, nu-i așa? răspuse el. Dacă nu-i știi șmecheria, e o pacoste încurcată. Dar de fapt, fiecare buclă a fiecărui nod este pusă acolo cu atenție, cu câte un capăt răsucindu-se prin altul într-un fel la care poate nu te-ai fi așteptat. Dar mie mi se par frumoase.

— Mmm.

Mason nu mai avea nimic de adăugat, așa că schimbă subiectul.

— Trebuie să fie o profesie interesantă, aceea de comis-voiajor, spuse el. Să vezi lumea.

— Nu-i rea deloc, răspuse bărbatul. Pun bani deoparte să-mi cumpăr un balon cu aer cald. Călătorești mai repede, iar priveliștile sunt uimitoare.

Dintr-odată, motorul autobuzului se trezi la viață cu un muget.

— *Cursa 36 spre Philadelphia!* strigă șoferul. *Transfer spre stații din Nord!*

Mason se ridică în picioare.

— Ține minte, îi spuse bărbatul în costum cenușiu, ca și când ar fi continuat o conversație, să nu scapi din ochi valiza aceea a ta.

— Bineînțeles că așa voi face, răspuse Mason pe un ton cam răstit, apucând mânerul valizei.

Cântărea mai puțin decât o pâine.

— Nu am nevoie...

Mason scutură din cap. „Nu am nevoie de un alt tată“ – asta începuse să spună.

— O să am grijă, îi zise bărbatului. Călătoriți tot drumul până la Philadelphia? Poate ne așezăm unul lângă celălalt.

Privirea bărbatului era încă ațintită pe valiza lui Mason.

— Am avut și eu una la fel, odată, spuse el. O valiză St. Anthony's. Știi că au fost confecționate doar treizeci, în total? Au închis producția după aceea.

Își puse din nou pălăria pe cap și se aplecă să-și ridice geanta.

— Am scăpat-o din ochi, dacă-ți vine să crezi așa ceva. Doar câteva clipe n-am mai fost atent la ea și...

Brusc păru să observe că erau împinși înainte de coadă și scutură din cap în timp ce se apropiiau încet de autobuz.

— Să fii cu ochii pe ea, tinere. Se pare că valizele marca St. Anthony's au tendința să... se distribuie singure stăpânilor lor.

Mason privi în jos, surprins să constate că-și ținea valiza strâns la piept, cum își ține un copil păpușa de cârpe. „Ridicol.“ Își coborî brațele, întorcându-se cu spatele la bărbatul în costum cenușiu doar cât să se strecoare la loc în rând.

— Aș fi bucuros să vă ofer locul de la geam, dacă doriți, spuse el peste umăr, în timp ce continuau să înainteze către autobuz. Sau pe cel de la culoar, dacă preferați să vă întindeți pi...

Mason se opri din vorbit. Pentru că se întorsese din nou. Iar bărbatul în costum cenușiu nu mai era acolo.

— Valiza și biletul, te rog, băiete.

Mason se răsuci în față.

— Ce...? mormăi el către șofer, zăpăcit pe moment în fața mâinii întinse.

Unde dispăruse bărbatul acela mătăhălos? Nu era nici urmă de el nicăieri.

— Valiza și biletul, te rog.

Mason își veni în fire și-i întinse șoferului biletul.

— Aceea va trebui să meargă sub autobuz, îi spuse acesta, arătând spre valiza din mâna lui Mason. Nu-i loc pentru ea deasupra.

Mason simți cum face ochii mari.

— Dar eu....

Își mușcă buza. „Ești un bărbat în toată firea acum,“ își spuse el. „Vorbește cu îndrăzneală.“

— Nu, vă mulțumesc, domnule. Aș prefera să o țin cu mine.

Șoferul își încrucișă mâinile pe piept cu nerăbdarea unui bărbat vechi în meseria lui.

— Fiule, autobuzul e plin și nu e loc pentru geanta aia pătrătoasă în compartimentele de deasupra. Ori te urci și pui valiza dedesubt, ori rămâneți amândoi aici. Tu hotărăști.

Și întinse mâna pe după Mason ca să apuce biletul următorului pasager de la coadă.

Când autobuzul opri în autogara din Philadelphia, Mason Burgess coborî primul. Dădea din picior cu nerăbdare în timp ce șoferul deschidea compartimentul pentru bagaje, apoi se apucă să cotrobăie printre bagajele celorlalți pasageri ca să-și găsească valiza.

Dar valiza nu era acolo.

Mason verifică peste tot. Îi cercetă și pe ceilalți pasageri, care plecau cu propriile lor valize. Se strecură înăuntrul compartimentului de bagaje ca să ia la rând toate ungherele ascunse. Ba chiar îl amenință pe șofer. În zadar.

Valiza și cea prețioasă bucată de hârtie din ea dispăruseră.

Cincizeci și trei de ani
mai târziu...

Tortul de piersici al Domnișoarei Mallory

— un tort dulce, simplu, care nu se poate să nu-ți placă —

PENTRU BLAT:

- o bucatică mică de unt (ca să ungeți forma de tort)
- 3 ouă mari, ținute la temperatura camerei
- 300 g piersici feliate la conservă (aproximativ o conservă și jumătate)
- 250 g făină (și niște făină în plus ca să tapetați forma de tort)
- 1 linguriță sare
- 1 linguriță praf de copt
- 1 linguriță scorțișoară
- 350 g zahăr tos
- 240 ml ulei vegetal
- 60 g miez de nucă măcinat

PENTRU GLAZURĂ:

- 85 g cremă de brânză la temperatura camerei
- 60 g unt la temperatura camerei
- 1 linguriță esență de vanilie
- 400 g zahăr pudră
- jumătate de linguriță pudră de ghimbir

1. Preîncălziți cuptorul la 190 grade Celsius. Ungeți cu unt o formă de 26 cm, fie cilindrică, fie Bundt, și tapetați-o cu puțină făină.